ΕΤΟΣ ΣΤ' Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 19 Ἀπριλίου 1892 Ἀριθ. 256

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὰ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ παιδία εἶναι πλοῦτος.— Ὁ μῦθος τῆς Ἀλκιόνος (ὑπὸ Εἴρ. Οἰκονομίδου).— Ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας ἐν Ἀθήναις.— Ἡ ἡγεμονὶς Καρλότα (ὑπὸ Τούλας Κόκκαλη).— Ἡ κατηραμένη (ὑπὸ Ἀθηνᾶς Χ. Βασιλειάδου).— Ἀπεργία ἐργατριῶν ἐν Πειραιεῖ.— Θέατρον Κωμῳδίας.— Ὑπὲρ τοῦ καταδίκου Γεροντάρη κτλ.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ

Ὁ πλοῦτος τῶν πτωχῶν εἶναι τὰ παιδιά των. Ἰδοὺ παροιμία, ἣν οἱ πλεῖστοι παρανοοῦσι. Τὰ παιδιὰ τῶν πτωχῶν, λέγουσιν οὗτοι, βοηθοῦσιν ἐνωρίτατα τοὺς γονεῖς εἰς τὰς διαφόρους ἐπιμόχθους ἀγροτικὰς ἐργασίας, ἐνῷ ἡ ἀνατροφὴ των ὅλως φυσικὴ καὶ παρημελημένη οὐδὲν στοιχίζει. Αὗται εἶναι σκέψεις οἰκονομολόγων, ὄχι ὅμως ἀλήθειαι ἀναμφισβήτητοι. Τὰ παιδιὰ εἴτε διὰ τοὺς πτωχοὺς εἴτε διὰ τοὺς πλουσίους σπανιώτατα ἀντιπροσωπεύουσιν πλοῦτον ὑλικὸν πρὸς ὠφέλειαν τῶν γονέων.

Ὁ πλοῦτος ὃν προσπορίζουσι ταῦτα εἰς τὴν πτωχὴν γυναῖκα μᾶλλον ἢ εἰς τὴν εὔπορον εἶναι πλοῦτος τῆς καρδίας, θησαυρὸς ὅλος ἀφοσιώσεως, ζῶν ταμεῖον στοργῆς, ἀνανεοῦν καὶ παρατεῖνον μεταξὺ τῶν συζύγων τὰ πρῶτα τοῦ ἔρωτος αἰσθήματα.

Γάμος ἄνευ τέκνων, εἶναι κόσμος χωρὶς ἥλιον, εἶπεν ὀρθῶς ὁ Λούθηρος.

Οἱ εὐχόμενοι τοῖς πτωχοῖς ἀτεκνίαν, εὔχονται τὸ ὑπέρτατον τῶν κακῶν, τὴν στέρησιν τῆς μόνης εὐτυχίας, ἣν οἱ ἀπόκληροι τῆς τύχης ἀπολαμβάνουσιν ἐξ ἴσου ὡς καὶ οἱ πλούσιοι.

Ἡ ἀτεκνία ἀφίνει πάντοτε κενὸν μέγα ἐν τῷ οἴκῳ, καταστρέφει τὸ ὕψιστον γόητρον τοῦ ἐγγάμου βίου, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν γυναῖκα πᾶσαν εὐκαιρίαν πρὸς ἐξάσκησιν τῶν ἐν τῇ καρδίᾳ της ὑπαρχόντων ἠθικῶν θησαυρῶν.

Δὲν ὑπάρχει ἀνὴρ ὅσον πολὺ καὶ ἂν ἀγαπᾶται, ὅστις δύναται νὰ ἀναπτύξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς τόσην ἀφθονίαν στοργῆς, τόσην διαρκῆ ἀφοσίωσιν, τόσῳ μεγάλην καὶ ἄπειρον πλήρη αὐταπαρνήσεως ἀγάπην. Καὶ δὲν ὑπάρχει γυνὴ συγκρατοῦσα ἐν τῇ καρδίᾳ της τὸν χείμαρρον τοῦτον τῆς στοργῆς, χωρὶς ἐπὶ τέλους νὰ τὸν αἰσθανθῇ κατασυντριβόμενον ἀσκόπως ἴσως, πολλάκις δὲ καὶ ἐπιβλαβῶς.

Ἐννοοῦσιν ἄρα οἱ βλασφημοῦντες κατὰ τῆς ἀποκτήσεως τῶν τέκνων, τί εἶναι τέκνον καὶ ὁποίαν ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς καρδίας, ἐπὶ τοῦ βίου τῆς γυναικὸς ἐπιρροήν! Τί εἶναι νυμφικὴ παστὰς ἄνευ λίκνου;

Εἶναι κοιτὶς ἔρωτος. Τὸ λίκνον ὅμως εἶναι ἡ ἀληθὴς οἰκογένεια, ὁ αἰώνιος καὶ ἀδιάρρηκτος σύνδεσμος δύο ψυχῶν. Ἐν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἐναποθέτει ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τὸν ἔρωτά της, τὰς ἐλπίδας της, τὸ μέλλον! Καὶ ἐὰν τὸ τέκνον δὲν καταλάβῃ τὴν θέσιν ταύτην, ὁ ἔρως, ἐλπίδες, μέλλον καταστρέφονται δι' αὐτήν. Ἡ δύναμις τοῦ μικροῦ εἶναι ἄπειρος.

Τί κρατεῖ τὴν γυναῖκα ἐν τῇ οἰκιακῇ ἑστίᾳ; Τί ἐπαναφέρει ἐν αὐτῇ τὸν σύζυγον; Τί καθησυχάζει πᾶσαν ἔριδα, καταπαύει πᾶσαν ὀργήν, προκαλεῖ τὴν μακροθυμίαν καὶ τὴν συγγνώμην; Τί συμπλησιάζει, συνενοῖ, συσφίγγει, συμπαρασύρει; Τί ἀπορροφᾷ ὅλην τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν τῆς γυναικός;

Τὸ τέκνον! Εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ οἴκου, ἡ ζωὴ τῆς θερμογόνου ἑστίας, τὸ γόητρον τοῦ ἀνδρός, ὁ ἄγγελος τῆς οἰκιακῆς εὐδαιμονίας, τὸ εἴδωλον τῆς γυναικός, τὸ φῶς τῆς συνειδήσεώς της ὁ ἀσφαλέστερος φύλαξ τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς.

Οἱ εὐχόμενοι τοῖς πτωχοῖς ἀτεκνίαν, καταρῶνται αὐτοὺς ἀπαρνούμενοι πάντα τὰ ἀνωτέρω ἀπαριθμηθέντα ἀγαθά.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΑΛΚΥΟΝΟΣ

Ἔτυχέ ποτε φίλη ἀναγνώστρια, νὰ ἴδητε τὸ πρασινοκύανον πτηνόν, τὸ φέρον ἐπὶ τοῦ πτερώματος τὰς ἐναλλασσούσας ἀποχρώσεις τῆς ὑπὸ χρυσῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καταυγαζομένης θαλάσσης; Πλανᾶται, συνήθως ἐπὶ τῆς παραλίας ἢ τῆς ὄχθης λιμνῶν καὶ ποταμῶν μονῆρες, δίκην ἐρωτευμένου ρωμαντικοῦ ἢ ρεμβάζοντος ποιητοῦ.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο εἶναι ἡ ἀλκυών. Ἀλλ' ἡ ἀλκυὼν δὲν ἦτο πάντοτε πτηνόν! Ἡ ποιητικὴ φαντασία ἡ πλουτίσασα τὴν ἑλληνικὴν Μυθολογίαν καὶ τὰς παραδόσεις διὰ μύθων καὶ θρύλλων συγκινητικῶν, ἰδοὺ τί ἔπλασε περὶ αὐτῆς.

Ἡ Ἀλκυών, θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου, θεοῦ τῶν Ἀνέμων, ἐνυμφεύθη τὸν βασιλέα τῆς Τραχῖνος Κήυκα.

Ὁ συζυγικὸς ἔρως συνέδεσε σφιγκτὰ τὰς δύο καρδίας, ἃς ὁ Ὑμέναιος ἤνωσε καὶ εὐδαιμονία ἄρρητος ὑπῆρξεν ἐπὶ μακρὸν ὁ κλῆρος τῆς Ἀλκυόνος.

Πλὴν οὐδὲν διαρκὲς ὑπὸ τὸν ἥλιον. Τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρὸς δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ διὰ παντὸς καὶ ἐξ ὁλοκλήρου ὁ ἔρως. Ἡ φιλοδοξία ἀντικαθιστᾷ, συνήθως, τὴν κενωθεῖσαν κήλικα τῆς ἀπολαύσεως καὶ ἡ φιλοδοξία γίνεται τὸ ἰσχυρότατον τῶν παθῶν του.

Εὐνοηθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης ὁ Κήυξ ηὔξησε διὰ νέων κατακτήσεων τὰ ὅρια τῆς χώρας του καὶ τοὺς θησαυρούς του, θαμβωθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς νέας ἰσχύος του ἐτόλμησε νὰ προσλάβῃ τὸ ὄνομα Ζεύς.

Ἀλλ' ὡς ἐδόξαζον οἱ ἀρχαῖοι, τὸ θεῖον εἶναι φθονερόν.

Ὁ Ζεὺς εἶδε μετ' ἀγανακτήσεως τὴν αὐθάδειαν τοῦ θνητοῦ καὶ ἔκτοτε ἐμελέτησε φρικτὴν ἐκδίκησιν.

Ὁ Κήυξ φοβηθεὶς τὴν θείαν ὀργήν, πλήξασαν ἤδη αὐτὸν εἰς τινα μέλη τῆς οἰκογενείας του, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπως ἐρωτήσῃ τὸ αἴτιον καὶ ἐξευμενίσῃ τὸ θεῖον.

Ἤδη ὁ Κήυξ κατέβη εἰς τὸν λιμένα, ὅπου περιέμενε τὸ πλοῖον, τὸ μέλλον νὰ κομίσῃ αὐτὸν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον.

Ἡ δυστυχὴς Ἀλκυών, πικρῶς τεθλιμμένη, ἐξορκίζει αὐτὸν νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ τὴν πολύτιμον ζωήν του εἰς ἄστατον καὶ ἐπίβουλον στοιχεῖον, ἀλλ' ὁ Κήυξ παρηγορεῖ τὴν σύζυγόν του καὶ τῇ ὑπισχνεῖται ὅτι οὔριος ἄνεμος ταχέως θέλει ἐπαναφέρει αὐτὸν εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του.

Μετὰ τὸν ἐγκάρδιον ἀποχαιρετισμὸν ἀπέρχεται ὁ βασιλεύς, ἡ δὲ Ἀλκυὼν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς παραλίας παρακολουθεῖ διὰ τῶν ὀρθαλμῶν κατ' ἀρχὰς τὸν προσφιλῆ σύζυγόν της, ἔπειτα τὸ πλοῖον καὶ τέλος τὸ λευκὸν πανίον, τὸ ὁποῖον βαθμηδὸν καθίσταται ἀφανές.

Μετὰ τοῦτο σπεύδει, ὅπως προσφέρῃ ἱκετηρίους θυσίας πρὸς τὸν Αἴολον καὶ τοὺς Ἀνέμους, ἤτοι μέλανα ταῦρον καὶ ἀγριόχοιρον καὶ μέλανα ἀμνόν, καθ' ἑκάστην δὲ κομίζει εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας διάφορα ἀναθήματα καὶ ἀφιερώματα.

Ἀλλὰ πάντα εἰς μάτην, ὁ Κήυξ εἶναι ἤδη καταδεδικασμένος, καὶ τὴν τύχην αὐτοῦ τῇ προέλεγεν ὄνειρον φρικῶδες.

Βλέπει τὸν Κήυκα, καθ' ὕπνον, μὲ ἐσθεσμένους τοὺς ὀρθαλμούς, πελιδνὸν τὴν ὄψιν καὶ ἔχοντα ἐσκεπασμένην τὴν κόμην καὶ τὰ ἐνδύματα δι' ἰλύος καὶ ἀφροῦ.

Τρέχει, ὡς παράφων, εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ βυθίζουσα εἰς τὸ πέλαγος τοὺς ὀρθαλμοὺς κατοπτεύει ἐναγωνίως καὶ προσμένει καρτερικῶς.

Εἰς πᾶν λευκὸν νεφύδριον διατρέχον τὸν ὁρίζοντα ἢ ἱπτάμενον λάρον, ἢ κῦμα ὑψούμενον ἀφροστερές, νομίζει ὅτι διακρίνει τὸ λευκὸν ἱστίον τοῦ πλοίου τοῦ κομίζοντος αὐτῇ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν χαράν.!

Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βράχου, ὅπου ἵσταται, σκιερὸν σημεῖον κινεῖ αἴφνης τὴν προσοχὴν αὐτῆς.

Καθ' ὅσον προσεγγίζει, τὸ σχῆμα αὐτοῦ καθίσταται βεβαιότερον· δὲν εἶναι σχεδία τις, δὲν εἶναι σανίς, οἴμοι! εἶναι πτῶμα δυστυχοῦς ναυαγοῦ!

Ζητεῖ ν' ἀποστρέψῃ ἐκεῖθεν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί της φέρονται ἀκουσίως ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ ἀντικειμένου, ὅπερ βαθμηδὸν πλέει ἐγγυτέρω, αὐτῆς!

Αἴφνης ἐκβάλλει κραυγὴν ἀγρίαν, κραυγὴν ἀπαισίαν, μανιώδη!

Εἰς τὸ πτῶμα τοῦ ναυαγοῦ ἀναγνωρίζει τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἠγάπησε καὶ τοῦ ὁποίου φέρει τὴν εἰκόνα τετυπωμένην εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, βλέπει ἐκεῖ τὸν προφιλῆ της σύζυγον παραμεμορφωμένον, ὡς εἶδεν ἐν τῷ ὀνείρῳ αὐτόν!

Ἔκφρων ρίπτεται ἀπὸ τοῦ ἀποκρήμνου βράχου παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἐσταμάτησε τὸ ἀλίπλακτον πτῶμα τοῦ Κήυκος. Ἀλλ' ὁποῖον θαῦμα! Οἱ θεοὶ ἠλέησαν τόσην ἀγάπην, τόσην ἀφοσίωσιν, τόσον ἀπελπισμόν!

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κενοῦ φαίνεται ἡ Ἀλκυὼν μεταιωρουμένη ἐπὶ πτερύγων. Κατὰ μικρὸν τὸ ὡραῖόν της σῶμα ἀλλοιοῦται καὶ μεταμορφοῦται εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνόν!

Τότε ἠρέμα ἱπταμένη κατέρχεται ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς της νεκροῦ καὶ θωπεύουσα αὐτὸν διὰ τῶν πτερύγων, καὶ θερμαίνουσα αὐτὸν διὰ φιλημάτων, τῷ μεταδίδει τὴν ζωὴν ὑπὸ τὸ δεύτερον αὐτῆς εἶδος καὶ ἰδοὺ ἀνίπταται ἐκ τῶν κυμάτων καὶ ὁ Κήυξ πτερόεις καὶ ὅμοιος πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ!

Καὶ ἔκτοτε ἤρχισαν νέαν ζωήν, καθαρὰν τῶν ἀνθρωπίνων ἀθλιοτήτων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν. Πλὴν καὶ ὑπὸ τὴν νέαν μορφὴν ὁ ἄπειρος ἔρως τῆς Ἀλκυόνος δὲν ἀλλοιοῦται, οὐδ' ἡ ἀφοσίωσις αὐτῆς, διότι λέγουσιν ὅτι, ὅταν ὁ Κήυξ γηράσῃ καὶ οἱ πτέρυγές του ἀπολέσωσι τὴν δύναμιν τῆς πτήσεως, ἡ Ἀλκυὼν πτερυγίζουσα παρ' αὐτῷ, ὑποβοηθεῖ διὰ τῶν ἰδίων της πτερύγων τὴν πτῆσίν του καὶ τὸν ἀνεγείρει ὑπεράνω τῶν ὑγρῶν κυμάτων!

Ἰδού, φίλη ἀναγνώστρια, ὁ μῦθος τῆς Ἀλκυόνος. Ἂν σᾶς ἀρέσκῃ τὸ συμπαθὲς πτηνὸν διὰ τὸ κάλλος τοῦ πτερώματός του, ἀγαπᾶτέ το ἤδη περισσότερον, ἐπειδὴ ἐκπροσωπεῖ τὴν εὐγενεστέραν οὐσίαν τῆς γυναικείας καρδίας, ἤτοι τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν.

Εἰρήνη Ι. Οἰκονομίδου

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἡ σεπτὴ ἡγεμονὶς ἡ καλλιτέχνις καὶ λογία Ἄνασσα τῆς Αὐστρίας, ἡ ἐκλέξασα ὡς θερινὴν διαμονήν της μίαν γωνίαν τῆς Ἑλλάδος, παρὰ τὴν μαγευτικὴν Κέρκυραν, ἡ τόσον πρὸς τὴν πατρίδα μας συμπαθὴς Αὐτοκράτειρα, κατέπλευσε τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Τρίτης εἰς Πειραιᾶ, ἐπιβαίνουσα τῆς περικόμψου θαλαμηγοῦ της «Μιραμάρ».

Περὶ τὴν 9 πρωϊνὴν ὥραν κομψὴ φαλαινὶς ρυμουλκουμένη ὑπὸ τῆς ἀτμακάτου τοῦ «Μιραμάρ», ἀπεβίβασεν ἀπροσδοκήτως, ἐπὶ τῆς βασιλικῆς προκυμαίας τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα μετὰ τῆς μικρᾶς της ἀκολουθίας, φέρουσαν ἁπλῆν μέλαιναν περιβολήν, ἀναδεικνύουσαν τὸ εὐσταλές, κομψόν, ὑψηλὸν αὐτῆς σῶμα, καὶ προσδίδουσαν ἔκφρασίν τινα γλυκείας μελαγχολίας εἰς τὴν εὐγενῆ καὶ νευρικὴν φυσιογνωμίαν της, μὲ τοὺς ζωηροὺς καὶ ἀεικινήτους ὀφθαλμούς. Ἡ αὐτοκράτειρα ἀποποιηθεῖσα νὰ ἐπιβῇ ἁμάξης τινός, ἐκ τῶν συρρευσασῶν ἐκεῖ, ἠκολούθησε πεζῇ τὴν παραλιακὴν ὁδὸν χαιρετίζουσα προσηνῶς τοὺς ἀποκαλυπταμένους ἀραιοὺς διαβάτας καὶ ἀφίκετο εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν περὶ τὴν 9 $^1/_2$ π. μ. ἔνθα, προειδοποιηθεὶς ἀνέμενεν ὁ ἐν Πειραιεῖ πρόξενος τῆς Αὐστρίας· διὰ τοῦ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀναχωροῦντος συρμοῦ, ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας.

Περὶ τῆς ἀφίξεως αὐτῆς οὐδεμία ὑπῆρχεν εἴδησις ἐνταῦθα, οὐδ' αὐτὸς δὲ ὁ κυβερνήτης τῆς «Μιραμάρ», ἀναχωρῶν ἐκ Κερκύρας ἐγνώριζε ποῦ ἤθελε μεταφέρει τὴν αὐτοκράτειραν, τὴν ξενότροπον ταύτην καὶ συμπαθῆ γυναῖκα, ἥτις ἐκ τῶν αἰφνιδίων ταξειδίων τὰς περιπετείας καὶ ἐντυπώσεις ἀναζητεῖ τὴν γαλήνην χειμαζομένης ψυχῆς.

Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας ἐπιβᾶσα τῆς δι' Ἀθήνας ἀναχωρούσης ἁμαξοστοιχίας ἀφίχθη ἐν τῇ πόλει μας καὶ μετά τινα λεπτὰ ἐζήτει τὴν παρουσίασίν της παρὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ βασιλέως κ. Μπότσαρη, ὅστις ἔκπληκτος ἀναγνωρίζει τὴν αὐτοκράτειραν τῆς Αὐστρίας.

Ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἡ Α. Α. Μ. ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς βασιλίσσης, ἥτις ἀμέσως κατελθοῦσα ὑπεδέχθη Αὐτὴν καὶ τὴν ὡδήγησε παρὰ τῷ βασιλεῖ.

Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας ἔμεινε περὶ τὴν ὥραν συνδιαλεγομένη μετὰ τῶν βασιλέων μας, μεθ' ὃ μετὰ τῆς συνοδείας της διηυθύνθη εἰς Τατόϊον, ὅπως ἴδῃ τὴν ἐκεῖ ἔπαυλιν τοῦ βασιλέως καὶ ἀποθαυμάσῃ τὰς ἐξόχους καλλονὰς τοῦ μέρους ἐκείνου, περὶ τοῦ ὁποίου τοσαῦτα μέχρι τοῦδε ἤκουσεν.

Ἡ ἀκολουθία τῆς αὐτοκρατείας ἀπότελεῖται ἐκ τοῦ αὐλάρχου της κ. Νόψε, τῆς δεσποινίδος ἐπὶ τῶν τιμῶν κ. Μίκερ, τοῦ αὐλικοῦ συμβούλου της κ. Φαίφαλικ καὶ τοῦ διδάξαντος τὴν γλῶσσάν μας εἰς αὐτὴν καθηγητοῦ κ. Κεφαλᾶ, ὅστις ὅμως ἀνεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας της ἀντικατασταθεὶς παρὰ τοῦ ἕλληνος τὴν καταγωγὴν κ. Μπάρωφ.

Ἡ σεπτὴ ἡγεμονὶς ἀφοῦ περιῆλθε τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως, κατῆλθε τὴν ἑπομένην εἰς Πειραιᾶ, ἐπέβη τῆς αὐτοκρατορικῆς θαλαμηγοῦ καὶ κατέπλευσεν εἰς Φάληρον· ἀποβᾶσα δὲ εἰς τὴν ἀκτὴν ἀνῆλθε κατὰ τὴν ὥραν τῆς μεσημβρίας εἰς τὸν ἱστορικὸν λόφον τῆς Μουνυχίας, ὅπου τὸ φρούριον τοῦ Πολυσπέρχοντος, ἐκεῖθεν δέ, ἱσταμένη πρὸ καὶ ὄπισθεν τοῦ ναοῦ τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ, ἠσθάνθη τὰς τέρψεις παγκάλου ὄντως θεάματος καὶ ὁρίζοντος. Ἐθεάσατο τὸν Ὑμηττόν, τὸν Πάρνηθα, τὸ κατάφυτον Πεντελικόν, τὰ ἐπὶ κάλλει θαυμάσια τοπεῖα τῶν κοιλάδων τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ Κηφισσοῦ, τὰς ἰοστεφάνους Ἀθήνας καὶ τὴν ἐπιστέρουσαν αὐτὰς Ἀκρόπολιν μετὰ τῶν σεπτῶν ἐρειπίων τοῦ Παρθενῶνος καὶ τῶν Προπυλαίων, τοὺς λιμένας τοῦ Πειραιῶς, τὸ στενὸν τῆς Σαλαμῖνος, ὅπου συνετρίβη ἡ περσικὴ δύναμις, καὶ τὸν κόλπον τοῦ Σαρωνικοῦ μετὰ τῆς Σουνιάδος Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ ἐν Αἰγίνῃ ναοῦ. Ἐκ τοῦ λόφου, τέλος, κατελθοῦσα, περιῆλθε τὸ Φάληρον, ἐπεσκέφθη δὲ καὶ τὴν ἔπαυλιν Κεχαγιᾶ καὶ ἀνεπαύθη ἀπὸ τοῦ καμάτου ἐν τῷ ὡραίῳ κήπῳ τῆς ἐπαύλεως, θαυμάσασα τὰ δύο περικαλῆ φοινικόδεδρα, καὶ ἔπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον. Ἡ λογία ἡγεμονὶς ἐλάλει ἑλληνιστί, ἐνέπνεε δὲ τοῖς πᾶσι σεβασμόν ἡ ἀπόγονος τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου, τοῦ ἐστεμμένου ποιητοῦ, ὅστις ἔψαλλε τὴν δόξαν τῶν ὑπὲρ Ἐλευθερίας ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων καὶ τοσαύτας παρέσχεν ἡμῖν εὐεργεσίας.

Η ΗΓΕΜΟΝΙΣ ΚΑΡΛΟΤΤΑ

Ὁ καλλίτερος κατὰ τῆς ὑπερηφανείας, τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς δοξομανίας σύμβουλος εἶναι ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἱστορίας. Ὁποῖαι ἄκανθαι ἐπὶ τῶν διαδημάτων τῶν ἐπὶ θρόνου καθημένων! Ὁποῖαι ζοφεραὶ μέριμναι, ὁποῖαι σπαρακτικαὶ θλίψεις, δὲν εἶναι οἱ πιστοὶ σύντροφοι τῶν ὄντων αὐτῶν, ἅπερ ὁ κόσμος ζηλεύει! Προκειμένου περὶ ἀγγλίδος ἡγεμονίδος, ἰδοὺ ἡ μακρὰ σειρὰ τῶν ἀτυχῶν, αἵτινες κατέτρυχον τὸν θρόνον τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ἀπὸ τῶν βασιλισσῶν ἐκείνων τῶν οἴκων D' York καὶ De Lancastre, ὧν ὁ Σαικσπῆρος ἔψαλλε τὰ δυστυχήματα μέχρι τῶν ἓξ γυναικῶν, μέχρι τῶν ἓξ θυμάτων τοῦ ἐστεμμένου τυράννου, Ἑορίκου Η'. Κατόπιν ἡ κόρη του Μαρία, ἡ τόσον πολὺ δυστυχής, ἥτις ἀπέθανεν ἔχουσα τὴν καρδίαν συντετριμμένην. Ἡ βασιλόπαις Ἐρρίκου τοῦ ΙΕ', ἡ σύζυγος Καρόλου τοῦ Α', ἥτις ἐπέζησε τοῦ μαρτυρίου τοῦ συζύγου της, ἡ βασίλισσα Μαρία, ἣν αἱ θλίψεις καὶ τύφεις τοῦ συνειδότος τόσον κατέβαλον, ἡ βασίλισσα Ἄννα, ἣν τὰ δυστυχήματα τῆς οἰκογενείας της καὶ τῆς ἐξορίας τοῦ πατρός της κατεδίωξαν μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῆς πνοῆς· αἱ σύζυγοι τῶν τεσσάρων Γεωργίων, ἅπασαι δυστυχεῖς καὶ δυνάμεναι νὰ φθονήσωσι τὴν τύχην καὶ τῆς ταπεινοτέρας γωρικῆς. Εἶναι τραγικὴ ἡ λιτανεία τῶν ἐν λόγῳ βασιλισσῶν, ἡ δὲ ἡγεμονὶς Κερλόττα, ἧς θὰ ἀφηγηθῶμεν τὸν βραχὺν βίον, δὲν ἔσχεν εὐτυχεστέραν τύχην τῆς τῶν προμητόρων της.

Αὕτη ἦτο θυγάτηρ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας τοῦ καὶ ἀντιβασιλέως τοῦ Βρεττανικοῦ Κράτους, πρωτοτόκου υἱοῦ Γεωργίου τοῦ Γ' καὶ τῆς Καρολίνας τοῦ Βρουνσβίκ, θυγατρὸς τοῦ δουκὸς τοῦ Βρουνσβίκ, τοῦ κεκηρυγμένου τούτου ἐχθροῦ τῆς Γαλλίας. Αἱ μεταξὺ τῶν δύο συζύγων σχέσεις δὲν ἦσαν ἁρμονικαί. Ἐμισοῦντο οὗτοι ἀμοιβαίως καὶ ἡ γέννησις τοῦ τέκνου των ποσῶς δὲν συνεφίλωσεν αὐτούς. Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ἐνυμφεύθη παρὰ τὴν ἐκλογήν του καὶ ὅπως νυμφευθῇ τὴν πριγκήπισσαν Καρολίναν εἶχε διαλύσει γάμον συναφθέντα κρυφίως μετὰ τῆς Λαίδης Φίτζ - Ἔρμπερτ. Διέκψε μὲν ἀτίμως τὸν δεσμὸν τοῦτον, ἀλλ' ὁ βαθὺς ἔρως, ὃν ἡ Λαίδη Φίτζ - Ἔρμπετ τῷ ἐνεπνευσε, δὲν εἶχε σβεσθῇ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του εὗρον ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν εἰκόνα ἐκείνης, ἣν εἶχεν ἐγκαταλείψει.

Μὴ θελήσας νὰ ζήσῃ μετὰ τῆς Καρολίνας τοῦ Βρονσβίκ, τὴν ἀπεμάκρυνε μετὰ βιαίας καὶ σκανδαλώδεις σκηνὰς καὶ ἀπῄτησε νὰ χωρισθῇ αὕτη τῆς θυγατρός της. Ἡ πριγκήπισσα ἀποπεμφθεῖσα διῆγεν ἐν Νεαπόλει βίον, ὅστις ἔδωκε λαβὴν εἰς τὴν κακολογίαν. Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ἀφ' ἑτέρου, διῆγε βίον ἀκόλαστον καὶ ἡ δυστυχὴς μικρὰ κόρη, ἡ κληρονόμος τριῶν βασιλείων, ἀνετράφη εἰς τὴν ἀγραίαν κατοικίαν τῶν Warwick, τῇ μερίμνῃ μιᾶς διδασκαλίσσης καὶ τινων ἀφωσιωμένων ὑπηρετῶν. Ὁ πάππος της, Γεώργιος ὁ Γ', ἐστερήθη τοῦ λογικοῦ του, ὁ δὲ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς εἶχον δίκας πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔκαμνον ὥστε νὰ ἀντηχῇ ἡ αὐλή, ὁ κόσμος, ὁ τόπος καὶ τὸ Κοινοβούλιον, ἀπὸ τὰς σκανδαλώδεις ἔριδάς των. Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἡγεμὼν ἦτο τοσοῦτον ἀντιδημοτικός, ὥστε ἡ σύζυγός του, νομίσασα ὅτι ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἔκκλησιν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, περιέλαβε τὰ συζυγικὰ καὶ μητρικά της παράπονα ἐν ἐπιστολῇ, ἣν ἐδημοσίευσαν τὰ «Ἡμερήσια Χρονικὰ» καὶ ἥτις ἐγένετο ἐκτάκτως ἀποδεκτὴ παρ' ὅλης τῆς Ἀγγλίας. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας ἔθετε τρεῖς ἐρωτήσεις:

1ον. Διατί ἡ πριγκήπισσα Καρλόττα ἀπεσπάσθη τῆς κηδεμονείας τῆς μητρός της;

2ον. Διατί ἡ πριγκήπισσα, ἡλικίας δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, ἐπίδοξος κληρονόμος τοῦ βασιλείου, ἀπεστάλη εἰς τὴν ἐξοχὴν κρατουμένη ὑπὸ ἰδιωτικὴν κάθειρξιν, ὡς ἐὰν ἤθελον νὰ παρατείνωσι τὴν νηπιότητά της;

3ον. Διατί δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὸ μυστήριον τοῦ χρίσματος;

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἔθιξε τὰ γενναῖα αἰσθήματα τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ· ἐθρήνουν τὴν τύχην τῆς βασιλοπαιδὸς ὀρφανῆς καὶ τοι ζώντων τοῦ τε πατρὸς καὶ μητρὸς αὐτῆς· ἐλησμόνουν τὰ σφάλματα τῆς πριγκηπίσσης τῆς Οὐαλλίας καὶ ἔβλεπον εἰς αὐτὴν τὴν ξένης καταγωγῆς γυναῖκα, τὴν καταβιωκομένην, τὴν μὴ ἔχουσαν στήριγμα ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ ἐδάφους καὶ ἥτις ὑπερηφανίζετο ἑαυτὴν μετὰ σπανίας ἐνεργείας, τῇ ἀπέστειλαν ἀναφοράς, αἵτινες συνετέλεσαν, ὥστε νὰ αὐξήσῃ τὸ θάρρος καὶ ἡ μεγαλοψυχία αὐτῆς. Ὁ ἀντιβασιλεὺς-ἡγεμὼν ἔμεινεν ἀπαθὴς εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ ἀποδοκιμασίας ταύτας· ἐδίπλα-

σίασε τὴν πρὸς τὴν γυναῖκά του σκληρότητα καὶ ἀπεμάκρυνε ταύτην ὅλων τῶν λαμπρῶν ἑορτῶν, ἃς ἡ αὐλὴ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἔδιδε μετὰ τὴν νίκην τοῦ Βατερλῶ, εἰς τὸν λόρδον Οὐελιγκτῶνα, εἰς τὸν στρατάρχην Βλύχερον καὶ εἰς τοὺς μεγιστᾶνας τῆς Εὐρώπης.

Ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας ἔγραψε περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐν ἐπιστολῇ δημοσιευθείσῃ καὶ ἣν ἀπηύθυνε πρὸς τὸν σύζυγόν της: «Ἡ κόρη μου, »διὰ πρώτην φορὰν θὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ κοινὸν ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ἥτις »ἁρμόζει εἰς τὴν κληρονόμον τοῦ κράτους τούτου· ἡ βασιλική Σας Ὑψηλότης »ἐξέλεξε τὴν περίστασιν ταύτην διὰ νὰ μοὶ παράσχῃ, χωρὶς νὰ προκαλέσω, νέαν »περιφρόνησιν. Ἐξ ὅλων τῶν ὑπηκόων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἐμὲ μόνην »ἀπέκλεισαν τῆς γενικῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐγενοῦς ἀπολαύσεως τῶν ὑπερηφάνων »καὶ φιλοστόργων αἰσθημάτων, ἅτινα εἰσὶν ἐπιτετραμμένα εἰς ὅλας τὰς μη»τέρας».

Ἡ συγκινητικὴ αὕτη ἐπιστολὴ ἤργετο πολὺ ἀργά, διότι μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῆς Καρλόττας ὑπῆρχον ἀναμνήσεις σφοδροῦ μίσους, αἵτινες καθίστων ἀδύνατον τὴν συμφιλίωσίν των. Ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας ἀφῆκε τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἡ θυγάτηρ της ἐμνηστεύθη τὸν πρίγκηπα D'Orange, ὅστις ἐβασίλευσεν εἶτα εἰς τὴν Ὁλλανδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γουλιέλμου Β'. Ὁ πρίγκηψ εἶχε πληγωθῆ εἰς τὴν μάχην τοῦ Βατερλῶ, ἦτο γνωστὸς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, θὰ ἐκληρονόμει ἓν βασίλειον, ἔφερεν ἔνδοξον ὄνομα καὶ εἰς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του ἀνέζων ἐκεῖνοι τῶν Νασσώ, τῶν προγόνων του. Ἐδικαιοῦτο ὅθεν νὰ ἀξιοῖ τὴν χεῖρα τῆς Καρλόττας καὶ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ δεύτερον ἡ ἕνωσις ἑνὸς Νασσὼ μετὰ πριγκηπίσσης Ἀγγλίδος. Ἀλλ' ἡ Καρλόττα ἀνατραφεῖσα μακρὰν τοῦ κόσμου ἀπέκτησε χαρακτῆρα ἀνεξάρτητον, εἰλικρινῆ καὶ σταθερὸν καὶ δὲν ἐδέχθη νὰ νυμφευθῇ, καθ' ὃν τρόπον συμβαίνει συνήθως εἰς τὰς θυγατέρας τῶν βασιλέων, ἀλλὰ μετά τινας συνεντεύξεις μετὰ τοῦ πρίγκηπος D'Orange, ἀπέκρουσεν ἀπολύτως τὸ συνοικέσιον τοῦτο.

Ἠναγκάσθη νὰ ὑποστηρίξῃ μακρὰν πάλην μετὰ τοῦ πρίγκηπος-ἀντιβασιλέως καὶ τῶν ὑπουργῶν του, καὶ χωρὶς νὰ ὑποχωρήσῃ, ὑπερησπίσατο μετὰ σπανίας ἐνεργείας τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς. Ὁ πρίγκηψ-ἀντιβασιλεὺς μὴ δυνηθεὶς νὰ δείξῃ ὑπομονὴν ἀπηύθυνεν εἰς τὴν θυγατέρα του ἐπιστολὴν βραχεῖαν, ἀλλὰ πλήρη ὀργῆς, πλὴν αὕτη ἀνθίστατο· θὰ ὑπήκουε δὲ προφανῶς εἰς τὸν πατέρα της καὶ θὰ ἐδέχετο τὴν χεῖρα τοῦ Γουλιέλμου D'Orange, ἐὰν δὲν ἐζήτουν νὰ θέσωσιν εἰς τὸ συμβόλαιον τὸν ἑξῆς ὅρον, ὃν δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ: προωρισμένη δηλ. ὅπως φέρῃ τὸ στέμμα τοῦ Ὁλλανδικοῦ βασιλείου, ὥφειλε νὰ διέρχηται κατ' ἔτος τρεῖς ἢ ἓξ μῆνας ἐν Ὁλλανδίᾳ, ὅρος ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ συμβιβασθῇ μετὰ τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων, ἅτινα θὰ ἐξεπλήρου μίαν ἡμέραν.

Ἑβδομάδες τινὲς διέρρευσαν ἐν τῇ ἄκρᾳ ἐκείνῃ γαλήνῃ, ἥτις προηγεῖται τῶν τρικυμιῶν, ὅτε τέλος ὁ πρίγκηψ-ἀντιβασιλεὺς ἐπεφάνη εἰς τὸ Warwick-Housse καὶ ἀπέπεμψεν ἀμέσως ὅλα τὰ πρόσωπα, ἅτινα περιεκύκλουν τὴν θυγατέρά του καὶ ἅτινα ἐθεώρει συνενόχους τῆς ἀποστασίας της, εἰς αὐτὴν δὲ ἐγνώρισεν, ὅτι ἔμελλε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς Cranbourne-Lodge πλησίον τοῦ Wimdsor. Δύναταί τις νὰ μαντεύσῃ τὴν συγκίνησιν τῆς Καρλόττας. Ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ὅπως πρὸς στιγμὴν ἀποσυρθῇ καὶ ἀντὶ νὰ μένῃ κεκλεισμένη εἰς τὴν οἰκίαν της. ἔδραμεν ὅπως ζητήσῃ καταφύγιον πλησίον τῆς μητρός της,, πρὸ μικροῦ ἐπανελθούσης εἰς Ἀγγλίαν, εἰς Λονδῖνον μάλιστα.

Δύναταί τις νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ θορύβου, ὃν ἤγειρε τὸ συμβὰν τοῦτο· ὁ δοὺξ τῆς York καὶ ὁ δοὺξ τοῦ Sussex ὁ Brougham ἔδραμον πρὸς τὴν πριγκήπισσαν καὶ τὴν ἱκέτευσαν, ἀλλ' ἠρνήθη πάντοτε καὶ τέλος εἶπεν εἰς τὸν μέγαν ὑπερασπιστὴν τῆς Καρολίνας:

— Καὶ σεῖς ἀκόμη μὲ ἐγκαταλείπετε; Θέλετε νὰ μὲ παραδώσητε εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρός μου, ὅτε ὁ λαὸς θὰ ἐλάμβανε μέρος ὑπὲρ ἐμοῦ!

Ὁ Brougham λαβὼν τὴν χεῖρά της ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς ἓν παράθυρον· ἡ ἡμέρα τότε ἀνέτελλε καὶ ἐρώτιζε τὴν μεγάλην πόλιν, βεβυθισμένην ἀκόμη ἐν τῇ ἀναπαύσει:

— Ἴδατε. εἶπεν οὗτος, ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν τὸ πλῆθος καλούμενον πρὸς ψηφοφορίαν (ἦτο ἐκλογή τις τὴν ἡμέραν ἐκείνην), θὰ συνωθῆται εἰς τὰς ὁδούς: Ἐὰν ἐνεφανιζόμην μετὰ τῆς Ὑψηλότητός Σας εἰς τὸν ἐξώστην, δὲν εἶχον ἢ νὰ προφέρω λέξεις τινὰς καὶ ὅλος ὁ λαὸς τῆς εὐρείας ταύτης μητροπόλεως θὰ ἔτρεχε νὰ σᾶς ὑπερασπισθῇ, πλὴν ὁ βραχὺς αὐτὸς θρίαμβος θὰ ἠγοράζετο ἀκριβά: ὁ στρατὸς θὰ ἐρρίπτετο ἐπὶ τοῦ πλήθους, τὸ αἷμα θὰ ἔρρεε καὶ ἡ ἀνάμνησις αὕτη θὰ σᾶς κατεδίωκε καθ' ὅλον τὸν βίον σας!

Ἡ ὑπερήφανος νεᾶνις ὑποχωρήσασα εἰς τὴν εὔγλωττον ταύτην φωνὴν ὑπήκουσε καὶ μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν, ἣν ὁ πατήρ της τῇ ὥρισεν, οὕτω δὲ ἡ καταιγὶς παρῆλθεν.

Ὁ πρίγκηψ Δ' Orange ἐγκατέλιπε τὴν Ἀγγλίαν, νέος δὲ μνηστὴρ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος: οὗτος δὲν θὰ ἐκληρονόμει βασίλειον, οὐδ' ἐκέκτητο κληρουχίας καὶ περιουσίαν, ἀλλὰ κατήγετο ἐκ γένους ἀρχαίου καὶ ἐνδόξου ἔχων πολυτιμότερα δῶρα, τὸ πνεῦμα καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ.

Ἅπασα ἡ Εὐρώπη ἐγνώρισε βραδύτερον τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν φρόνησίν του. Ὁ Λεοπόλδος τοῦ Σαξωνικοῦ Κοβούργου, βασιλεὺς τῶν Βέλγων, ἦτο ὁ Νέστωρ τῶν βασιλέων: Ἐν ἔτει 1815 ἦτο ὁ θελκτικότερος ἱππότης ἐξ ὧν ἠδυνατοῦτις νὰ ἴδῃ τῆς χάριτος τῶν τρόπων του ἀμιλλωμένης πρὸς τὴν σοβαρὰν καλλονὴν τῶν χαρακτήρων του, εἶχε δὲ δώσει δείγματα γενναίου στρατιώτου καὶ ἡ μεγάλη εὐφυΐα του ἐξέπληττε τοὺς σχόντας τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωσιν αὐτόν.

Εἶδεν οὗτος τὴν πριγκήπισσαν Καρλότταν εἰς χορὸν δοθέντα ὑπὸ τοῦ δουκὸς καὶ τῆς δουκίσσης τοῦ York, ἀμφοτέρων ἐπιθυμούντων, ὅπως ἡ ἀνεψιά των δυνηθῇ καὶ ἴδῃ τὸν πρίγκηπα, περὶ οὗ οὗτοι εἶχον τὴν καλλιτέραν ἰδέαν· τὸν εἶδε καὶ βεβαιοῦσιν ὅτι τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ἠγάπησεν αὐτόν. Ἐκ τούτου ἀναγνωρίζει τις τὴν σφοδρότητα τοῦ χαρακτῆρός της καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ στηρίγματος, ἣν ἐν τῇ δυσχερεῖ δι' ἑαυτὴν ταύτῃ θέσει θὰ ἠσθάνετο.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη κατὰ τὸ 1816, ὁ δοὺξ δὲ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ York κατώρθωσαν καὶ ἤδη ὥστε ὁ ἀντιβασιλεὺς νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν του· ἡ Καρλόττα ἐνυμφεύθη κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας της καὶ μετὰ τὴν θλιβερὰν νηπιακὴν καὶ τὴν θυελλώδη καὶ δυστυχῆ ἐφηβικὴν ἡλικίαν της, ἐγνώρισεν ἐπὶ εἴκοσι μῆνας τὴν τελειοτέραν οἰκιακὴν εὐτυχίαν· εἶχεν εὕρει παρὰ τῷ πρίγκηπι Λεοπόλδῳ φίλον καὶ ὁδηγόν, ἐκ τῶν μᾶλλον ἀγαπητῶν. Ἐπανώρθου οὗτος μετ' ἴσης γλυκύτητος καὶ ἀκριβείας, ὅ,τι ἡ ἀνατροφὴ τῆς πριγκιπίσσης εἶχεν ἀτελές, καθησύχαζε τὸν ὁρμητικὸν ἐκεῖνον χαρακτῆρα ἐπέτυχε δὲ παρὰ τῇ νεαρᾷ αὐτοῦ συζύγῳ, τὴν θαυμασίαν ἐκείνην μεταβολήν, ἣν ὁ Φενελὼν ἐπέφερεν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργώνης. Ὁ συζυγικὸς βίος των ἦτο πρότυπον στοργῆς καὶ ἐμπιστοσύνης καὶ ἐντέκνον ἔμελλεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν τόσῳ ἀγαπωμένων συζύγων, τὸ δὲ ἔθνος ἐκ τῶν προτέρων ἐχερέτιζε λίκνον, ὅπερ ἔμελλε νὰ περιλάβῃ τὰς μελλούσας εὐχὰς τῆς Ἀγγλίας.

Φεῦ! Ὁ ἡγεμονόπαις ἐγεννήθη, ἀλλὰ δὲν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ φῶς· ἡ Καρλόττα δὲν ἐφαίνετο εἰς κίνδυνον καὶ ἐν τούτοις, πέντε ὥρας μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ τέκνον της ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, αὕτη δὲν ὑπῆρχε πλέον (5 Νοεμβρίου 1817).

Ἡ Ἀγγλία ἐπένθησε, καὶ τὸν θάνατον τῆς νεαρᾶς ταύτης γυναικός, ἐθεώρησε τὸ ἔθνος ὡς δυστύχημα καὶ τὸν ἠσθάνθη ὡς ἐὰν ἑκάστη οἰκογένεια εἶχε χάσει τὴν πρωτότοκον θυγατέρα της. Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐμισεῖτο ὑφ' ἁπάντων καὶ ἡ κόρη του ἔμενεν ἡ μόνη τοῦ ἔθνους ἐλπίς. «Τῇ εἴχομεν ἐμπιστευθῆ ὅλον »τὸ μέλλον μας! λέγει, «ὁ λόρδος Βύρων, εἰς τὸ τέλος τοῦ Σάϊλδ - Ἀρόλδ. »Δὲν μᾶς ἦτο πεπρωμένον νὰ ἴδωμεν τὰς μαγευτικὰς ταύτας ὥρας, ἀλλ' ἠρε»σκόμεθα σκεπτόμενοι ὅτι τὰ τέκνα μας θὰ ὑπήκουον εἰς τὸ τέκνον της καὶ ηὐ»λογοῦμεν αὐτὴν καὶ τοὺς ἀπογόνους οὓς ἀνεμένομεν ἐξ αὐτῆς...,.»

Ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος ἔκλαυσε πικρῶς τὴν νέαν σύντροφόν του καὶ μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη, βασιλεὺς καὶ σύζυγος τῆς Λουΐζης τοῦ Ὀρλεάνς, τῆς εὐγενοῦς ταύτης κόρης τοῦ γένους τῶν Βουρβώνων, ἥτις τῷ ἔδωκε δύο τέκνα, ἔγραφεν ἐν τοῖς ἰδιαιτέροις αὐτοῖς ἀπομνημονεύμασιν: «Ὁ μὴν Νοέμβριος εἶδε »τὴν καταστροφὴν τῆς εὐδαιμονίας μου, τῆς τόσον γλυκείας ἐκείνης φιλίας καὶ »τὴν ἐξαφάνισιν ὅλων τῶν ἐλπίδων μου· οὐδέποτε ἐπανεῦρον ἔκτοτε τὸ αἴσθημα »τῆς εὐτυχίας, ὅπερ ἠσθάνθην κατὰ τὴν βραχεῖαν περίοδον τοῦ γάμου ἐκείνου.»

Ἡ πριγκήπισσα Καρλόττα ἀναπαύεται ἐν Windsor. Ὁ θρόνος τῆς Ἀγγλίας εἶχεν ἀνάγκην κληρονόμου ὁ δοὺξ τοῦ Kent ἀδελφὸς τοῦ ἀντιβασιλέως, ἐνυμφεύθη τὴν ἀδελφὴν τοῦ πρίγκηπος Λεοπόλδου τοῦ Σαξωνικοῦ-Κοβούργου καὶ ἐκ τῆς ἑνώσεως ταύτης ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1819, ἡ Βικτωρία πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας. Ἀντικατέστησεν αὕτη τὴν Καρλότταν ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῆς καρδίας τῶν Ἄγγλων, ἀλλὰ λέγουσιν ὅτι διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἐξαδέλφης ἐκείνης, εἰς τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ὀφείλει τὴν ζωὴν καὶ τὸ στέμμα.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 6 Ἀπριλίου 1892. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Τοῦλα Δ. Κόκαλη

Η ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΗ

I

Αἱ θνήσκουσαι ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἤδη ἡλίου περιβάλλουσαι τὸν ὁρίζοντα, παρωμοίαζον αὐτὸν ὡς παμμεγέθη κάμινον φλεγομένην.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καλυπτόμενος ὑπὸ μεγάλων νεφῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἀναμιγνυόμεναι αἱ φλόγες του, παρίστων ἐξαίσια τοπία, τῶν ὁποίων τὴν ἁρμονίαν δυσκόλως ζωγράφος ἤθελε δυνηθῆ νὰ μιμηθῆ. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἐφαίνοντο ὡς μανιώδη ἀφρίζοντα κύματα ὠκεανοῦ, μετὰ λύσσης ἐπιπίπτοντα ἐπὶ ζοφερῶν βράχων. Ἄλλοτε δὲ ἐξ ἐναντίας ἐνόμιζέ τις ὅτι βλέπει ἤρεμον λίμνην περικυκλωμένην ὑπὸ ὀρέων, ὧν αἱ πλευραὶ κεκαλυμμέναι ὑπὸ ἀπαστραπτουσῶν χιόνων εἰσέτι μὴ διαλυθεισῶν, προὐκάλουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ταράξωσι τὴν ἐρημίαν των.

II

Ἐντὸς μικρᾶς κομψῆς οἰκίας κειμένης χιλιόμετρά τινα μακρὰν τῆς μικρᾶς πόλεως τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου, τῆς τοσοῦτον καταλλήλως τοποθετημένης ἐπὶ τῆς πλευρᾶς λοφίσκου τινός, πλησίον τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Γαρούμνα ἅπασα ἡ οἰκογένεια ἦτο φαιδροτάτη.

Καὶ διατί; Ὁ μονογενὴς υἱὸς τῆς χήρας Φερναστρόν, ὁ ὡραῖος Ραϋμόνδος, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον ἀποθανόντα ἢ τοὐλάχιστον αἰχμάλωτον τῶν ἀγρίων Ἀφρικανῶν, ἐπανῆλθε τέλος εἰς τὴν πατρικὴν στέγην.

Ὁ Ραϋμόνδος οὗτος ἦτο νεανίας ὑψηλοῦ ἀναστήματος ὡραῖος ὡς ἄγγελος μὲ παράστημα ἀγέρωχον καὶ πολεμικόν. Μικρὸς μύσταξ φιλαρέσκως ἐστριμμένος τῷ ἔδιδε ἓν «δὲν ἠξεύρω τι» ὅπερ πολλὰς νέας ἠνάγκασε νὰ ἐπιστήσωσιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχήν των καὶ νὰ κάμωσι μετὰ στεναγμοῦ τὸν ἑξῆς συλλογισμόν «ὦ πόσον καλῶς θὰ ἀντεπροσώπευε τὸν σύζυγον τῶν ὀνείρων μου»;

. . . . . .

Ἐταξείδευσεν ἐκ Μασσαλίας πεζῆ, θέλων νὰ ἐμβαπτισθῇ, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰς θερμὰς ἀναθυμιάσεις τὰς ἐκ τῆς γενεθλίου του χώρας προερχομένας. Ἀνέπνεε μετὰ ἡδυπαθείας τὸν ἐκ τοῦ χωρίου του πνέοντα ἄνεμον, νομίζων ὅτι διέβλεπε ἐν αὐτῷ τὴν σεβαστὴν μορφὴν τῆς προσφιλοῦς του μητρός, καὶ ἤκουε τὰς εὐχὰς ἃς διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἔκαμε Μάρθα ἡ προσφιλὴς μνηστή του.....

Ὦ πόσον ἦτο εὐτυχής! Θὰ τὴν ἤκουε πάλιν νὰ τοῦ ἐπαναλάβῃ τὴν φράσιν τὴν πεσοῦσαν ἐκ τῶν χειλέων της, τὴν ἡμέραν τοῦ χωρισμοῦ των: «Ὦ Ραϋμόνδε μου, σὲ ἀγαπῶ, θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε καὶ σὺ μόνος θὰ γίνῃς σύζυγός μου....»

Ὅτε μακρόθεν διέκρινε τὰ ἐρείπια τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Βερτράνδου, ἐνεθυμήθη μετὰ γλυκείας ἀναμνήσεως τοὺς μετ' αὐτῆς ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς φιλλύρας τὰς ὑπὸ κισσοῦ περικυκλωμένας, μακροὺς περιπάτους, καὶ ἡ καρδία του ἤρχισε νὰ πάλλῃ ἐκ γλυκείας συγκινήσεως.

Ὅτε τέλος ἀντίκρυσε τὸν Σταυρὸν τῆς ἐκκλησίας τῆς πόλεως, ἐπέβαλεν εἰς ἑαυτὸν ἅπασαν αὐτοῦ τὴν σταθερότητα ὅπως μὴ τρέξῃ. Φθάσας ἔξωθεν τῆς πατρικῆς οἰκίας, διὰ τρεμούσης χειρὸς ἐκτύπησε τὸ ρόπτρον τῆς σιδηρᾶς αὐλείου θύρας καὶ ἐστάθη.

Τί συνέβη ἆρά γε ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του; Ἡ μήτηρ του ἔζη ἔτι; Ἡ οἰκία αὕτη τοῖς ἀνῆκεν ἀκόμη; Ἀπολύτως τίποτε δὲν ἐγνώριζε. Διότι ὀλίγον μετὰ τὴν ἀφιξίν του εἰς Τογκῖνον εἰσεχώρησεν εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἐπολέμησεν, ἐπληγώθη, καὶ μετὰ ταῦτα ἰατρεύθη. Ἀλλὰ ὀλίγον καιρὸν μετὰ ταῦτα σφοδρὸς πυρετὸς ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ μείνῃ κλινήρης καὶ μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Αἱ ἐπίπονοι δὲ αὗται κρίσεις ἃς διῆλθεν ὑστέρησαν αὐτὸν δύο ἔτη τοῦ λογικοῦ του.

Κατὰ τὸ ἀπαίσιον τοῦτο χρονικὸν διάστημα δὲν ἠδυνήθη μήτε νὰ λάβῃ εἰδήσεις παρὰ τῆς οἰκογενείας του, μήτε νὰ μεταδώσῃ αὐτῇ τοιαύτας περὶ αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις μάγος τις Ἀναμίτης εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ τὸν πόλεμον εἶχε προσφέρει ἐκδούλευσίν τινα κατώρθωσε νὰ θεραπεύσῃ αὐτὸν μεταχειρισθεὶς φάρμακα γνωστὰ παρ' αὐτοῦ μόνον.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν τατρίδα του, ἔκρινεν ἀνωφελὲς ν' ἀναγείλῃ τὴν ἄφιξίν του, εὐχαριστούμενος εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς χαρᾶς, ἣν θὰ προὐξένει ἡ ἐπάνοδός του.

Ὁ ἀπερίσκεπτος! Δὲν ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισίς του ἠδύνατο ν' ἀποβῇ ὀλεθρία εἰς τὴν γραῖαν μητέρα του· ὅπερ καὶ συνέβη. Ἡ κυρία Φερναστρὸν ἅμα τὸν εἶδε ἠσθάνθη τοσαύτην συγκίνησιν ὥστε ἔπεσεν ὑπτία καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἀναισθησίᾳ.

Ἀλλὰ μήπως ἆρά γε ἡ χαρὰ φονεύει;

Φλεβοτόμησις ἐπιτηδείως καὶ μετὰ ταχύτητος ἐνεργηθεῖσα ἀπέδωκε τὴν ζωὴν εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ραϋμόνδου, ἥτις καὶ ἠδυνήθη τέλος νὰ σφίγξῃ ἐπὶ τοῦ στήθους της τὸν υἱὸν τοῦτον ὃν ἐνόμισεν ἀποθανόντα, καὶ τὸν ὁποῖον τόσον εἶχε κλαύσει.

III

Ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ὁ Ραϋμόνδος ἐδέχθη καὶ ἀπέδωκε τὰς θωπείας τὰς μητρικὰς ἠρώτησε μετὰ σπουδῆς εὐκόλως ἐννοουμένης, νέα περὶ τῆς Μάρθας.

Εἰς τὸ ὄνομὰ τοῦτο τὸ μέτωπον τῆς κυρίας Φερναστρόν, ἐπεσκιάσθη καὶ διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς εἶπε· «Υἱέ μου δὲν πρέπει νὰ τὴν σκέπτεσαι πλέον, ἡ Μάρθα ἀπέθανε δι' ἐσέ.

Ὁ νέος ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἄλαλος ὡς ἀπολιθωμένος.

Μετὰ ταῦτα ἐψιθύρισε.

— Νὰ μὴ τὴν σκέπτωμαι πλέον· τὴν Μάρθαν; Ὦ πρὸς Θεοῦ μῆτέρ μου, ἀνέκραξε τέλος, εἰπέ μου τί συνέβη; Σὲ ἱκετεύω, λάβε οἶκτον δι' ἐμέ.... Ποῖον εἶναι τὸ ἐπελθόν μοι δυστύχημα σ' ἐξορκίζω ὡμίλει....

— Υἱέ μου, ἡ Μάρθα ἐπρόδωσε τὴν πίστιν της· νυμφεύεται μεθαύριον...

Εἰς τὴν κεραυνοβόλον ταύτην εἴδησιν, ὁ Ραϋμόνδος ἐκλονίσθη, ἀλλὰ διὰ προσπαθείας ἀκατανικήτου ἐστάθη ἀμέσως καὶ ὠχρὸς ὡς κηρὸς διηυθύνθη διὰ βήματος ἀργοῦ καὶ αὐτομάτου πρὸς τὸ δωμάτιόν του. Ἡ μήτηρ του ἀνήσυχος ἐδοκίμασε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' οὗτος δι' ἐπιβλητικῆς χειρονομίας ἐσταμάτησεν αὐτήν, καὶ εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἐκείνου ὅπερ πρὸ πέντε ἐτῶν δὲν εἶχεν ἴδει, ἔκλεισε τὴν θύραν.

Οὐδὲ ἓν ἁπλοῦν βλέμμα ἔρριψεν εἰς τὰ περικυκλοῦντα αὐτὸν ἀντικείμενα, τὰ τόσας καὶ τόσας ἀναπολοῦντα αὐτῷ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Ἐκαθέσθη ἢ μᾶλλον ἔπεσε ἐπὶ καθίσματός τινος καὶ θέσας τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του ἤρχισε νὰ σκέπτηται.

Οὕτω λοιπὸν τὸ οἰκοδόμημα ἐκεῖνο τῆς εὐτυχίας, τὸ ὁποῖον ἐκοπίασε νὰ ἐγείρῃ ἐκρημνίσθη, δὲν ἦτο πλέον εἰμὴ ἐρείπιον. Οἱ ὅρκοι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν ἢ φρικώδη ψεῦδη, καὶ αὐτὸς ὁ μωρὸς τοὺς εἶχε πιστεύσει!...

Ἡ γυνὴ ἐκείνη διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐθυσιάζε τὴν ζωήν του, ἡ γυνὴ ἐκείνη δι' ἣν ἐπὶ τόσον χρόνον ἔζη δὲν ἦτο εἰ μὴ ἀθλία τις ἐπίορκος;

Ἄχ! διατί νὰ μὴ μείνω παράφρων, ἀνέκραξε τέλος μετὰ λυγμῶν; Ἀλλ' ὄχι ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἠθέλησε πρέπει νὰ πίω τὸ ποτήριον μέχρι πυθμένος.

Καὶ τὰ δάκρυα τὰ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον συγκρατούμενα ἔρρευσαν τέλος.

IV

Τὸ ἑσπέρας ἠρνήθη νὰ γευματίσῃ. Ἀλλὰ τὴν πρωΐαν τῆς ἀκολούθου ἡμέρας, ἐλαφρώσας κάπως ὑπὸ τῶν καθ' ὅλην τὴν

νύκτα χυθέντων δακρύων ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν του, καὶ καὶ διὰ τοῦ φυσικωτέρου τρόπου ηὐχήθη τὸ «καλὴ μέρα» εἰς τὴν μητέρα του.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐξῆλθε καὶ δι'ὕψους ἀδιαφόρου κατὰ τὸ φαινόμενον, διηυθύνθη πρὸς τὴν δημαρχίαν. Ἐκεῖ δὲ μετὰ προσοχῆς παρετήρησε τὸν πίνακα τὸν δημοσιεύοντα τὰ ὀνόματα τῶν μελλόντων νὰ νυμφευθῶσιν.

Τὸ ἑσπέρας φίλοι καὶ συγγενεῖς ἡνωμένοι ἐντὸς τῆς μικρᾶς οἰκίας του ἐώρταζον φαιδρῶς τὴν ἐπανοδόν του. Δὲν ἠδύνατό τις νὰ φαίνηται φαιδρότερος αὐτοῦ· διὰ τρόπου χαριεστάτου διηγεῖτο τὰς περιπετείας τῆς ἐκστρατείας του, τὰς στερήσεις καὶ κακουχίας, ἃς ὑπέστη ἐν αὐτῇ· καὶ ἡ μήτηρ του ἐπίστευεν ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ υἱός της ἐλησμόνησε τὴν Μάρθαν ἐντελῶς....

V

Ἡ διὰ τὸν γάμον ὁρισθεῖσα ἡμέρα ἔφθασε.

Ἡ τελετὴ ὡρίσθη διὰ τὴν μεσημβρίαν.

Τὴν ταραχὴν τοῦ Ραϋμόνδου οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ φανερώσῃ ἢ τὸ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του διαφαινόμενον πῦρ, κατὰ τ' ἄλλα ἦτο ἥσυχος.

Περὶ τὴν δεκάτην ἐνεδύθη μελανὰ ἐνδύματα καὶ ἀνοίξας τὸν ταξειδιωτικὸν σάκκον του· ἐξήγαγε φιαλίδιον τι μικροσκοπικὸν ἐξ αὐτοῦ. Διὰ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ διέβλεπέ τις ρευστὸν ὑποκίτρινον· θέσας δὲ αὐτὸ ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ περιστηθίου του ἐξῆλθε.

Ποῖον ἦτο τὸ σχέδιόν του;

Πλῆθος ἄπειρον ἦτο συνηγμένον ἐνώπιον τῆς μητροπόλεως.

Μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ἱερὸν τόπον ἐξέλεξε θέσιν τινὰ εἰς λίαν καταφανὲς μέρος καὶ ἀνέμενε.

Δὲν παρῆλθεν πολὺς χρόνος καὶ ψιθυρισμὸς παρατεταμένος ἀνήγγελε τὴν ἄφιξιν τῆς πομπῆς. Ὁ Ραϋμόνδος ἔσχε φρικίασιν ἀνεπαίσθητον· ἐκπωματίσας ὅμως τὸ μικρὸν φιαλίδιόν του ἐκράτησεν ἐν τῇ χειρί.

Τέλος ἡ νύμφη ἐφάνη. Ἦτο ἐξαισίας καλλονῆς, μελαγχροινή, μὲ παροιὰς χνοώδεις καὶ ὀφθαλμοὺς μᾶλλον πρὸς τὸ γαλανὸν κλίνοντας, εἰς οὓς ἐφαίνετο κατοπτριζόμενος ὁ οὐρανὸς δίδων οὕτως εἰς αὐτοὺς χρῶμα λαμπρὸν γαλανόν.

Οἱ λαμπροὶ οὗτοι ὀφθαλμοὶ σκιαζόμενοι ὑπὸ μελαίνων βλεφαρίδων ἐφαίνοντο ἀνήσυχοί πως· καὶ μὲ βλέμμα ῥιπτόμενον πέριξ, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἀνεζήτει τι.

Ὅτε ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ Ραϋμόνδου, ἐκλονίσθη, καὶ κατέστη πελιδνὴ ἀλλ' ἡ σκηνὴ αὕτη δὲν διήρκεσεν εἰμὴ δύο δευτερόλεπτα· οὐδεὶς ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ τὴν παρατηρήσῃ.

Καὶ ὁ Ραϋμόνδος,.... αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ὑπέφερε φοβερά! διότι συναντήσας τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐζήτησε διὰ τῆς χειρὸς στήριγμά τι ὅπως τὸν ὑποβαστάξῃ. Ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὡσαύτως ἡ στιγμὴ αὕτη τῆς ἀδυναμίας δὲν ἔσχε εἰμὴ τὸ διάστημα ἀστραπῆς· ὅτε συνῆλθεν, ἡ Μάρθα εὑρίσκετο ἤδη εἰς τὴν θέσιν της παρὰ τὸν βωμόν.

Κατὰ τὴν πάνδημον στιγμήν, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς εὐλογῶν τὴν τῶν δύο μεμνηστευμένων ἕνωσιν, ἀπήγγειλε τὰς ἐν χρήσει ἐρωτήσεις, ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ φωνῆς σταθερᾶς ἀπήντησε καταφατικῶς.... ὁ Ραϋμόνδος ἔσχε χειρονομίαν ἀπηλπισμένην καὶ φέρων ταχέως εἰς τὰ χείλη του τὸ φιαλίδιον ἔπιεν ἀπνευστὶ τὸ περιεχόμενον.

VI

Ἡ τελετὴ ἐτελείωσεν· ὁ σύζυγος προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς ἐκείνην ἥτις ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς ἦτο σύντροφος τοῦ βίου του ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἡ νυμφικὴ πομπὴ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἔξοδον.

Ἔμελλον νὰ διέλθωσι τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ὅτε νέος ὠχρὸς καὶ αἰσθμαίνων ἔστη ἐνώπιον αὐτῶν. Ἦτο ὁ Ραϋμόνδος.

— Σταμάτησον! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς παλλομένης ἥτις ὅμως ἐξησθένει βαθμηδόν· σταμάτησον! γυνὴ ἐπίορκος!

Ὁ κοσμήτωρ τῆς ἐκκλησίας καί τινες ἄλλοι ἐκ τῶν παρισταμένων προέβησαν μέχρις αὐτοῦ, ἀλλ' οὗτος διὰ χειρονομίας τοὺς ἐσταμάτησε.

— Τὸ ἔγκλημά σου ἐπερατώθη ἐξηκολούθησεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν νύμφην. Δὲν ἐροβήθης, ἀθλία, νὰ μοῦ κατασπαράξῃς τὴν καρδίαν... Τί σοὶ εἶχον κάμει; Τίποτε, δὲν ἔχει οὕτω;... Καὶ ὅμως κατεπάτησες τοὺς πλέον ἱεροὺς ὅρκους....

Ἱερόσυλος! ἐψεύσθης ὅταν πρὸ ὀλίγου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὡρκίσθης νὰ μὴ ἀνήκῃς εἰμὴ εἰς τὸν σύζυγόν σου; Ἐψεύσθης! διότι ἀνῆκες ἤδη εἰς ἐμέ, καὶ τοῦτο μὲ ὅλην σου τὴν θέλησιν,

Ῥῖγος διέτρεξε τοὺς παρισταμένους, καὶ ὁ νεόνυμφος ἀπεμακρύνθη τῆς συζύγου του μετὰ φρίκης.

Ἡ Μάρθα ἐνώπιον τῆς πανδήμου ταύτης κατακραυγῆς ἐρρίφθη γονυπετὴς ἐπὶ τῶν βαθμίδων, καὶ ἕνωσε τὰς χεῖρας εἰς ὑπερτάτην σιωπηλὴν παράκλησιν.

— Ζητεῖς συγγνώμην ἐπανέλαβε ὁ Ραϋμόνδος διά συριζούσης φωνῆς, Ἀ! Ἡ προσβολὴ ἦν μοὶ ἔκαμες, ἡ λύπη ἣν μοὶ ἐπροξένησας σὺ εἶναι πλέον φοβερωτέρα ταύτης, ὄχι, ὄχι συγγνώμη διὰ τοὺς ἐπιόρκους δὲν ὑπάρχει· ὁ καθεὶς μὲ τὴν σειράν του.

Ἦτο τὴν στιγμὴν ταύτην φρικώδης. Διὰ τῶν ὀνύχων του κατεσπάραττε τὸ στῆθός του τὸ ὁποῖον διήγειρον σπασμοὶ νευρικοί· αἱματώδεις ἀφροὶ ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Ἀποθνήσκω εἶπε, μετ' ὀλίγον, αἰσθάνομαι ἤδη τὸ ψῦχος τοῦ θανάτου νὰ μὲ καταλαμβάνῃ, τὸ δηλητήριον ὅπερ ἔπιον δὲν συγχωρεῖ.

Ἡ Μάρθα ἀνέπεμψε κραυγὴν τρομερὰν καὶ ἠθέλησε νὰ ριφθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἀλλ' οὗτος ὑπερτάτην καταβαλὼν δύναμιν τὴν ἀπώθησεν.

— Ὀπίσω, ὀπίσω, ἐπίορκος, ἀνέκραξεν, ὀπίσω μὴ μὲ μολύνῃς...

Ἔπαυσε πρὸς στιγμὴν μὴ δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ. Ὅλον τὸ παριστάμενον πλῆθος δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ, ὅπως τὸν βοηθήσῃ· τὸ βλέμμα του ἦτο τρομερόν· πάντες εἶχον σταματήσει ἄναυδοι.

Τέλος, ὡς ἐὰν δύναμις ὑπερτέρα ὤθησεν αὐτὸν ἐχώρησεν ἓν βῆμα, καὶ σταθεὶς ἔμπροσθεν τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ ἱσταμένης νύμφης ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ἐπισήμου καὶ φοβερᾶς.

— Σὲ καταρῶμαι! σὲ καταρῶμαι!...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ. Ἡ πνοή του ἐξέλιπε, τρομερὸς σπασμὸς συνέσπασε τὴν μορφήν του, ἥτις, ἤδη εἶχε καταστῆ μέλαινα, καὶ ἐκτείνας τοὺς βραχίονας ἔπεσε πρηνής...

Ἡ Μάρθα ἄφωνος ἔδραμε πρὸς αὐτόν, καὶ δι' ὑπερανθρώπου δυνάμεως τὸν ἀνέτρεψε. Τὸ παραμεμορφωμένον πρόσωπόν του ἦτο φρικῶδες, ἡ τελευταία του ἀγωνία θὰ ἦτο φοβερά, διότι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του εἶχον σχεδὸν λευκανθῆ.

Σπαρακτικὴν κραυγὴν ἀνέπεμψεν ἡ Μάρθα καὶ ἐγερθεῖσα ὡς δι' ἐλατηρίου «νεκρὸς ἀνέκραξε» καὶ ἤρχισεν νὰ ᾄδῃ.

Ἡ δυστυχὴς ἦτο παράφρων.

VII

Ὁ περιηγητὴς ὁ μεταβαίνων πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἱστορικοῦ Μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Βερτράνδου, δύναται νὰ συναντήσῃ ὅν τι, ὅπερ οὐδὲν τὸ πρὸς ἄνθρωπον ὁμοιάζον ἔχον, πλανᾶται ὡς σκιὰ εἰς τὰς μονήρεις στοὰς τοῦ μοναστηρίου τούτου. Τὰ χαρακτηριστικά του ὁμοιάζουν ὡς γραίας γυναικός.

Λευκαὶ τρίχες χύνονται ἐπὶ τῶν ὤμων της τὸ δὲ σῶμά της καλύπτεται ὑπὸ ρακῶν κατεσπιλωμένων, καὶ μὴ ἐχόντων οὐδὲν σχῆμα πλέον. Πέριξ δὲ τοῦ λαιμοῦ της σώζεται τεμάχιον γάζης, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ νυμφικὸς πέπλος. Ἐὰν δὲ δοκιμάσῃ τις ὅπως τὴν πλησιάσῃ οἱ ὀφθαλμοί της ἐκφράζουσι τὸν ζωηρότερον φόβον καὶ ἀνακράζει «ὀπίσω, ὀπίσω, δαίμων, ἔρχεσαι νὰ πειράξῃς τὴν κατηραμένην». Καὶ ἐλαφροτέρα πτηνοῦ φεύγει εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ μοναστηρίου, ὅπου καὶ ἔχει τὴν κατοικίαν της.

Ἡ δυστυχὴς αὕτη, εἶναι γνωστὴ εἰς τὸν τόπον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς «Δαιμονιζομένης», ἥτις δὲν ζῇ ἢ ἐκ ριζῶν, καὶ ἥτις εἶναι ἀντικείμενον φρίκης διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ ἐρειπωμένου μοναστηρίου.

Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶναι ἄλλη, ἢ «Μάρθα ἡ κατηραμένη».

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Ἀνθὴ Χ. Βασιλειάδου.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΕΡΓΑΤΡΙΩΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Περὶ τὰς 60 ἐκ τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Νηματουργεῖον τῶν ἀδελφῶν Ρετσίνα, ἐνήργησαν ἀπεργίαν ἅμα ὡς ἐγένετο αὐταῖς γνωστόν, ὅτι ἠλαττώθη τὸ ἡμερομίσθιόν των.

Αἱ ἀπεργήσασαι ἀνηνέχθησαν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος, ζητοῦσαι τὴν διόρθωσιν τοῦ ἀδίκου τούτου μέτρου.

Ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν πάντα τὰ τρόφιμα καὶ λοιπὰ εἴδη τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης ἔχουσιν ὑπερτιμηθῆ, φρονοῦμεν, ὅτι ἔδει νὰ αὐξηθῇ τὸ ἡμερομίσθιον τῶν πτωχῶν ἐργατίδων, αἵτινες δι'ὅλης τῆς ἡμέρας ἐργαζόμεναι, μόλις πορίζονται τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, πλουτίζοντες ὁλονὲν διὰ τοῦ ἱδρῶτος αὐτῶν τὰ βαλάντια τῶν ἐργοστασιαρχῶν.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

Τὸ βιολὶ τοῦ Μυλωνᾶ. Τὴν προσεχεῖ Τρίτην 21 Ἀπριλίου ἀναβιβασθήσεται διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἀνωτέρω θεάτρου τὸ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Κοτοπούλη κωμειδύλλιον «τὸ βιολὶ τοῦ Μυλωνᾶ», ἕνεκεν τῶν δοκιμῶν τοῦ ὁποίου, ὁ θίασος διέκοψε τὰς παραστάσεις του κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα.

Τὴν ἑσπέραν ταύτην ὑπὸ τοῦ ἰδίου θιάσου διδαχθήσεται «ὁ Δὸν Καῖσαρ τοῦ Βαζάν».

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑΡΗ

Ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς τούτου καταδίκου, τοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος κρατουμένου, καὶ ἀποστείλαντος εἰς τὰς συνεργάτιδας τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἀνὰ ἓν ἐζωγραφισμένον ὠὸν τοῦ Πάσχα, ἀπεστάλησαν ἡμῖν πλὴν τῶν ἀναγραφέντων εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον ποσῶν, καὶ ὑπὸ τῶν φιλανθρώπων κ.κ. Μπέσσης Μάσσωνος δρ. 5, Παναγιωτούλας Λιούρδη δρ.1, Παρθενόπης Καρδαρᾶ δρ.2, ἐκ Μυτιλήνης ὑπὸ τῆς κ. Κοραλίας Ρουσέλη καὶ τῆς ἀδελφῆς της δρ, 12 καὶ κ. Σοφίας Ρεστὲν δρ. 10

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἄλλος τρόπος διατηρήσεως ἀγκιναρῶν. Κόπτετε τὰς ἀγκινάρας εἰς 4, ἐὰν εἶναι πολὺ μεγάλαι, ἀφαιρεῖτε τὸ τρίχωμα καὶ τὰ ξηρὰ φύλλα, καὶ ἐνῷ τὰς καθαρίζετε τὰς ῥίπτετε εἰς δοχεῖον πλῆρες ὕδατος καὶ ὄξους. Μετὰ ταῦτα τὰς θέτετε εἰς ζέον ὕδωρ καὶ τὰς ἡμιβράζετε ἐντὸς πηλίνης χύτρας.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κ. Ἀρδουὶν εἰσῆλθε. Πῶς! ἐσηκώθητε ἤδη καὶ οἱ δύο σας; εἶπεν ἡ ἀφελὴς ἐπαρχιῶτις, γελῶσα εἰλικρινῆ καὶ ἄδολον γέλωτα. Καὶ ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὸν σύζυγόν της.

Ὁ Κορβὸλ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Μαγδαληνῆς καὶ ἔθλιβεν αὐτὴν περιπαθῶς ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του. Παρετήρησεν ὅμως, ὅτι ἡ χεὶρ ἐκείνη ἦτο παγωμένη καὶ ὅτι ἐορικία ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τῆς ἰδικῆς του. Τὴν προσέβλεψε τότε θέλων νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου της ταῖς τὴν ψυχήν της κατακλύζοντα αἰσθήματα. Ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον. Εἶναι προτιμότερον νὰ ὑπάγωμεν ἡμεῖς εἰς συνάντησιν τῶν κυρίων τούτων, εἶπεν ὁ Κορβόλ. Τί λέγεις Μαγδαληνή;

Βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις, ἰστηριζομένη ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ὃν προέτεινεν αὐτῇ ὁ σύζυγός της.

Εἰς τὸν κῆπον ἀνεμένοντο παρὰ τῶν κεκλημένων των, μεθ' ὧν ἀντήλλαξαν φιλόφρονάς τινας λέξεις, μεθ' ὃ ὁ Κορβὸλ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἀπομακρυνθῇ διά τινας στιγμάς.

Ἀποσυρόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ Κορβὸλ διενοεῖτο. Πρέπει ἀφεύκτως νὰ πεισθῶ, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα ταύτην ὠνειρεύθην μόνον, ἀλλὰ δὲν εἶδον καὶ πραγματικῶς τὸν Ροβέρτον. Ἐκάθησεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, συνέταξε τηλεγράφημα πρὸς φίλόν τού τινα ὑπάλληλον ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἀποικιῶν, παρ' οὗ ἐζήτει πληροφορίας περὶ τοῦ ἐν Νουμᾶ καταδίκου Ροβέρτου Δερός.

Ἀφοῦ ἔδωκε τὸ τηλεγράφημά του ἔσπευσε παρὰ τοῖς κεκλημένοις του, οἵτινες εἶχον ἤδη συναθροισθῆ εἰς τὸ ἑστιατόριον

Τὸ πρόγευμα εἶχεν ἐντελῶς οἰκογενειακὸν χαρακτῆρα, ὁ Κορβὸλ ἀνέπτυξεν εὐῤῥαδειαν καὶ ἱλαρότητα ἀσυνήθη. Διεσκέδαζεν ἰδίως πειράζων τὸν ἰατρὸν Βορναδὲλ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ὑπνωττισμοῦ, ζήτημα ὅπερ προὐκάλει πάντοτε τὴν ὀργὴν καὶ κωμικὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος.

Εἶναι ὅλοι ψεῦσται οἱ μεγάλοι σας Παριαινοὶ ἐπιστήμονες, ἀνέκραξεν ὁ γέρων μανιώδης, καὶ ἡ ὑπνωττικὴ ἐπιβολή των, εἶναι αὐτόχρημα μῦθος.

Οὐδεὶς παρετήρησε τὴν ταραχὴν τῆς Μαγδαληνῆς, ἥτις ηὔξανεν ὁλονέν, ἐφ' ὅσον ὁ σύζυγός της ἐπεβεβαίου τὴν ὑπνωττιστικὴν δύναμιν. Ναί, αὐτὴ μόνη ἐπίστευεν ἤδη, βασιζομένη ἐπὶ τοῦ φρικώδους ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον εἶχε διαπράξει ὑπὸ τὴν τρομερὰν τοῦ ὑπνωττισμοῦ ἐπιρροήν, καὶ τοῦ ὁποίου τας τρομερὰς συνεπείας ὑφίστατο σήμερον, αὕτη ἡ θυγάτηρ ἐντίμων ἀνθρώπων, καὶ σύζυγος ἑνὸς κλέπτου, ἑνὸς δολοφόνου. Ἠσθάνετο ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις φρικώδη ἀγωνίαν. Ἠγέρθη, ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον. Διὰ τοῦ φυλλώματος ἔβλεπε τὸν σύζυγόν της ἐπιμόνως συζητοῦντα καὶ πάραυτα ἡ μνήμη της μετεφέρθη εἰς τὴν ἀπαισίαν νύκτα τῆς δολοφονίας τῆς μητρός της. Ναί! αὐτὸς ἦτον ὁ δολοφόνος, αὐτὸς ὅστις τῇ ἐπέβαλλε νὰ ὑποδείξῃ τὸν Ροβέρτον ὡς ἔνοχον. Δὲν ἠδυνήθη ἡ ἀτυχὴς νὰ κρατηθῇ περισσότερον· Ἔῤῥιψε κραυγὴν μεγαλην καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος.

Πάντες ἔδραμον πρὸς αὐτήν. Ὁ ἰατρὸς ὡς συνήθως ἀπέδωκε τὴν λιποθυμίαν ταύτην εἰς τὰς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας. Διέταξε δὲ νὰ τὴν ἐκδύσωσι καὶ νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὴν κλίνην της, βεβαιῶν, ὅτι μετὰ μιαν ὥραν θὰ ἦτο ἐντελῶς καλά.

Μόλις οἱ διαταγαὶ τοῦ ἰατροῦ ἐξετελέσθησαν, ὑπηρέτης τις ἐπαρουσιάσθη καὶ φέρων ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου ἐπιστολὴν καὶ τηλεγράφημα ἔτεινεν ἀμφότερα εἰς τὸν Κορβόλ.

Οὗτος ἀπεσφράγισε πρῶτον τὸ τηλεγράφημα, δι' οὗ τῷ ἐγίνετο γνωστόν, ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ Νουμίας εἰδήσεις, ὁ Ροβέρτος Δερὸς ἦτο πάντοτε εἰς τὸ κάτεργον. Ἡ ἐπιστολὴ δὲ ἔφερεν ὑπογραφὴν φίλης λησμονηθείσης, καὶ ὁ Κορβόλ πρὶν ἢ τὴν ἀναγνώσῃ ὑπέθεσεν ὅτι ἦτο συγχωρητήριος διὰ τοὺς γάμους του. Δι' ἑνὸς βλέμματος διέτρεξε τὴν πρώτην σελίδα τοῦ ῥοδίνου καὶ εὐωδιάζοντός χάρτου. Ὑφ' ὅσον ὅμως προὐχώρει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐγένετο ἀπὸ ὠχροῦ πελιδνός·

Τὰς ἀποσύρετε, τὰς τοποθετεῖτε ἐπὶ τρυπητοῦ ἢ ἐσχάρας ἵνα στεγνώσωσι. Τὰς περᾶτε μετὰ ταῦτα διὰ χονδροῦς λινῆς κλωστῆς ἀραιὰ ἵνα μὴ ἐγγίζῃ ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ τὰς ἀναρτᾶτε νὰ στεγνώσουν εἰς ξηρὸν μέρος. Πολοὶ τὰς στεγνώνουν δι' εὐκολίαν καὶ εἰς τὸν φοῦρνον.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΝΘΕΙΣ

Ἐξεδόθη ἄρτι ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς Ἑστίας

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

ὑπὸ Πέτρου Ν. Φιλαρέτου, διαλαμβάνουσα κατὰ τρόπον εὔληπτον περὶ τῆς καλλιεργείας καὶ θεραπείας τῶν διαφόρων φυτῶν καὶ ἀνθέων ὅσαδύνανται νὰ εὐδοκιμήσωσιν εἰς τὸ κλίμα τῆς Ἑλλάδος καὶ περιέχουσα ὁδηγίας περὶ σχηματισμοῦ κήπων, περὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν φυτῶν καὶ ἀνατροφῆς αὐτῶν, περὶ φυτεύσεως καὶ μεταφυτεύσεως καὶ περὶ ὅλων ἐν γένει τῶν σχετικῶν ἐργασιῶν τῆς ἀνατροφῆς τῶν φυτῶν. Περιλαμβάνει πρὸς τούτοις σύντομον περιγραφὴν καὶ τὸν τρόπον τῆς καλλιεργείας ἑκάστου τῶν ἐν ὑπαίθρῳ καλλιεργουμένων φυτῶν τοῦ καλλωπισμοῦ. Τὰ ὀνόματα τῶν φυτῶν ἐτάχθησαν κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν πρὸς εὐκολωτέραν εὕρεσιν αὐτῶν.

Τὸ ἔργον συντεταγμένον ὑπὸ ἀνδρὸς εἰδήμονος καὶ πεπειραμένου γεωπόνου τοῦ κ. Π. Φιλαρέτου, εὑρίσκεται ἐν τῷ *Βιβλιοπωλείῳ τῆς Ἑστίας* Γ. Κασδόνη καὶ τιμᾶται δρ. 2,50. Εἰς τὰς ἐπαρχίας πέμπεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

UNE INSTITUTRICE diplomée pouvant disposer de quelques heures chaque jour désire trouver des leçons de Français. S' adresser au bureau de notre journal.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ τῆς ζωγραφικῆς εὐμεθοδώτατος, ἐν βραχεῖ διαστήματι καταρτίζων ἄριστα τὰς μαθητρίας του ζητεῖ παραδόσεις εἰς τιμὰς μετριωτάτας. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῖν. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ πεπειραμένη φέρουσα ἀξιόλογα συστατικὰ ζητεῖ θέσιν. Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, διδάσκουσα κλειδοκύμβαλον καὶ φωνητικὴν μουσικήν, ζητεῖ οἰκογένειαν παρ' ᾗ νὰ διδάσκῃ ὥρας τινὰς ἀντὶ τροφῆς καὶ κατοικίας. Δέχεται ἐπίσης ἀντὶ ὡρισμένων ὡρῶν διδασκαλίας μόνον τροφήν. Φέρει ἀρίστας συστάσεις, συνιστᾶται δὲ καὶ παρ' ἡμῶν. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ, ΚΤΛ.

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ διὰ γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ συρμοῦ, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἐν ἀναρρώσει, τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀναιμικούς. Ἀφίνομεν τὰ μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γάλα, νωπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ τις γάλα ἄδολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσης ἀναμίξεως αὐτοῦ μεθ' ὕδατος; Συνιστᾶται ὑμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. **Γιαννέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀριθ. 5** ὡς παρέχον γάλαπαχύ, γλυκὺ καὶ ἀρωματικώτατον, νωπὸν βούτυρον ὑπερτεροῦν καὶ τὰ ὡραιότερα τῆς Κων/πόλεως καὶ ὰ φρεσκότατα ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν χωρίων συλλεγόμενα.

ΜΑΝΔΗΛΙΑ, ΠΕΡΙΚΝΗΜΙΔΕΣ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Ν. Κ. ΠΕΠΑΣ *ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου*

Περισσότερα χρήματα δαπανῶμεν εἰς τα ψιλικά, ὡς λέγουσι συνήθως, ἢ εἰς τὰ φορέματα καὶ ὑποδήματά μας, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν κυρίως περιβολήν. Περικνημῖδες καὶ ρινόμακτρα, ἀλεξήλια καὶ χειρόκτια εἶναι καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας ἀπαραίτητα, σπανίως ὅμως καὶ καλῆς ποιότητος, ἐὰν δὲν ἶναι πολὺ ἀκριβά.

Μόνον τὸ νεοσύστατον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατάστημα ψιλικῶν τοῦ κ. Ν. Πέπα συνδυάζει τὸ εὔωνον μετὰ τῆς ἀρίστης ποιότητος τῶν πωλουμένων πλουσίων καὶ ποικιλωτάτων εἰδῶν τῆς γυναικείας καὶ ἀνδρικῆς ἐνδυμασίας.

Τὸ συνιστῶμεν θερμότατα εἰς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας. Μία ἐπίσκεψις μόνον ἀρκεῖ, ὅπως πεισθῶσιν ὅτι ἡ σύστασίς μας εἶναι εὐεργετική.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

ΑΔΕΛΦ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Ἀθῆναι.—Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 121.

Τὸ πρῶτον καὶ μόνον ἐν Ἀθήναις κατασκευάζον παντὸς εἴδους **Ἄνθη** ὑπέρτερα κατὰ τὴν φυσικὴν ἀπομίμησιν καὶ αὐτῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν. **Ἄνθη** διὰ **καπέλα**, διὰ **φορέματα νυμφικὰ** καὶ **χοροῦ**, δι' **Αἰθούσας. Γυρλάντες** καὶ **Πέπλα Νυμφικά. Στέφανα** διὰ γάμους ἐκλεκτῆς ποιότητος εἰς τιμὰς ἀπιστεύτους, σχεδὸν χάρισμα. **Στεφάνους πολυτελεῖς** διὰ κηδείας εἰς τὸ ἥμισυ τῶν Εὐρωπαϊκῶν τιμῶν.

Ἐκλεκτὴ καὶ πλουσιωτάτη συλλογὴ παιδικῶν παιγνίων καὶ κομψονεχνημάτων ἐπίσης εἰς τιμὰς εὐτελεστάτας. Πάντα ταῦτα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ 121 κατάστημα τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ.

Ὦ! θεέ μου! ἐψιθύρισεν, ὅταν ἀνέγνωσε τὴν τελευταίαν λέξιν, εἶναι ἄρα τοῦτο δυνατόν!

Ἐζήτησεν, εὐθὺς ὡς συνῆλθεν, νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Μαγδαληνήν, ἀλλὰ ἔλαβεν ἀπάντησιν παρὰ τῆς θαλαμηπόλου της, ὅτι ἡ κυρία κατόπιν τόσης στενοχωρίας κατώρθωσε μόλις νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ ὅτι εἶχε δώσει διαταγὰς νὰ μὴ ἐπιτραπῇ εἰς οὐδένα ἡ εἴσοδος.

Ἐπανέλαβε καὶ πάλιν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἧς τὸ περιεχόμενον παραθέτομεν:

Κύριε Κορβόλ.

Ἡ ἄγνωστος φίλη, ἥτις σᾶς γράφει τὰς γραμμὰς ταύτας εὑρίσκεται τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἐπιθανάτου ἀγωνίας.

Σύμπτωσίς τις παράδοξος ἔκαμεν, ὥστε νὰ περιπέσῃ εἰς χεῖράς της μέγα μυστικόν, ἀφορῶν εἰς ὑμᾶς. Εἰς τὴν ἐπίσημον δὲ στιγμὴν ταύτην, ἐπιθυμεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν τυχαίαν ταύτην σύμπτωσιν, ὅπως σᾶς φανῇ χρήσιμος, καί τοι αἱ διάφοροι τῆς ζωῆς ἀπαιτήσεις σᾶς ἐχώρισαν ἀπ' αὐτῆς ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου.

Παρῆλθον ἤδη πέντε ἔτη, κύριε Κορβόλ, ἀφ' ὅτου, ὡς ταμίας τοῦ κ. Κερμαδέκ, διεπράξατε μεγάλην ἐκ τοῦ γραφείου του κλοπήν. Ἐπρόκειτο περὶ χρηματικοῦ ποσοῦ ἐκ διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Ἡ κλοπὴ αὕτη ἀνεκαλύφθη παρὰ τοῦ κ. Κερμαδέκ, ὅστις σᾶς ὑπεχρέωσε νὰ ὁμολογήσητε τοῦτο ἐγγράφως, ὑποσχόμενος νὰ πληρώσητε μετὰ τριετίαν τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τὸν συμβολαιογράφον του, παρ' οὗ ἠθέλετε λαβεῖ τὴν ἔγγραφον ἐκείνην τῆς καταχρήσεώς σας ὁμολογίαν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸ ἔγγραφον ἤθελεν ἐγχειρισθῇ πρὸς τὴν κ. Κερμαδέκ, ἥτις θὰ ἐνήργει τότε ἀνάλογον καθ' ὑμῶν καταδίωξιν.

Καὶ ἀληθῶς ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἐνεχειρίσθη πρὸς τὴν μητέρα τῆς Μαγδαληνῆς, εὐθὺς μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐδολοφονήθη, ὡς ἐνθυμεῖσθε καλῶς, κύριε Κορβόλ, καὶ μεθ' ὅλας τὰς μετέπειτα ἐρεύνας τοῦ κ. συμβολαιογράφου, τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον οὐδαμοῦ ἀνευρέθη.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γινώσκετε καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τὰ ἐπαναλαμβάνω. Ὑπολείπετε ἤδη νὰ μάθητε πῶς ἐγὼ γινώσκω τὸ μυστικόν σας τοῦτο.

Ὁ κ. Κερμαδέκ, φοβηθεὶς φαίνεται, μήπως τὸ παρὰ τῷ κ. Ἀρδουὲν κατατεθειμένον ἔγγραφον ἀπολεσθῇ ἢ συνεπείᾳ κλοπῆς ἢ θανάτου, ἢ πυρκαϊᾶς, ἔγραψεν ἀντίγραφον αὐτοῦ καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ὑπὸ τὸ ἐκ ροδίνου ὀλοσηρικοῦ πλαίσιον, ἐν ᾧ ἦτο περιβεβλημένη ἡ φυσιογνωμία τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ κ. Κερμαδὲκ δὲν θὰ ἐχωρίζετο τῆς εἰκόνος ταύτης καὶ ὅτι τὸ ἤδη πεπαλαιωμένον πλαίσιον ἀναναιούμενον, θὰ ἀπεκάλυπτε τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης.

Εἰξεύρετε πρὸς τούτοις κ. Κορβόλ, ἀφοῦ ἐμένετε διαρκῶς παρὰ τῇ κ. Κερμαδὲκ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ὅτι πολλάκις αὕτη ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ταφῇ μετὰ τῶν εἰκόνων τῶν δύο ὑπάρξεων, ἃς πλειότερον παντὸς ἠγάπησεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ: τῆς τοῦ συζύγου της καὶ τῆς Μαγδαληνῆς. Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι ὑπήκουσαν εἰς τὴν θέλησίν της ταύτην, ἤμην δὲ παροῦσα καθ' ἣν στιγμὴν ἡ εἰκὼν τῆς κόρης ἐξήχθη ἐκ τοῦ ροδίνου πλαισίου της. Εἶδον τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην καὶ τὴν ἀνέγνωσα. Ἡ πρὸς ὑμᾶς δὲ ἀφοσίωσίς μου μὲ ὤθει νὰ σᾶς σώσω, καταστρέφουσα τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο.

Συγχωρήσατέ μοι, ἐὰν δὲν ἐτόλμησα νὰ πράξω τὴν ἱεροσυλίαν ταύτην, ἀφίνουσα τὴν ἐπιστολὴν ἐν τῷ φερέτρῳ. Ἀλλὰ σήμερον φοβοῦμαι! Ἐνδεχομένη σύμπτωσις ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τῆς νεκρᾶς, δύναται νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Ἠθέλησα νὰ σᾶς γνωρίσω πάντα ταῦτα, ὅπως ἐγκαίρως ἐνεργήσητε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Οὕτως ἔχετε τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι αἱ τελευταῖαι σκέψεις μου ἦσαν ἐστραμμέναι πρὸς ὑμᾶς».

Ὁ ἰδρὼς ἔρρεε ψυχρὸς ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ Κορβόλ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Βεβαίως ἡ γράφουσα ἦτο ἡ παιδαγωγὸς τῆς Μαγδαληνῆς, ἥτις, ὡς γνωστόν, εἶχε συλλάβει ἀπεγνωσμένον πρὸς τὸν Κορβόλ ἔρωτα.

(ἀκολουθεῖ)